

(א) פניושו מנאח בנשיא עירובין ד. ד"ה והאמר, (ב) ויקראו ט, א, (ג) שנת פ, א, (ד) ו"ק טג, א, (ה) דף לג, א.

—

תורה אור השלם

1. וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת הקטאת והעלה והשלימים: ויקרא ט כב 2. דבר אל אהרן ואל בניו לאמר בזה תברכו את בני ישראל אומר לקדם: במדבר ו כג 3. אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן שבעין ולו והיהוה ויששבר יוסף ובנימן: דברים כו יב 4. בעת ההוא הבריל ה' את שבט הלוי לשאת את ארון ברית ה' לעמד לפני ה' לשרתו ולהברך בשמו עד היום ונתן:

דברים י ה 5. כי בו בחר ה' אלהיך מקל שבטיך לעמד את לשרת בישם ה' הוא ובניו כל הימים: דברים יז ה 6. וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת הקטאת והעלה והשלימים: ויקרא ט כב 7. ושמו את שמי על בני ישראל ואת אברכם: במדבר ו כו 8. כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלהיכם מקל שבטיכם לשום את שמו של שבטו תדרשו ובאת שקמו:

דברים יב ה 9. מובח אדמה תעשה לי ויבוחת עלי את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת אוקר בקל המקום אשר אוכיר את שמי אבוא אליך שמות כ כ וברכתיו: שמות כ כ

—

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואיתקש ובי בשום מקו"ד ואח"כ מ"ה בשם המפורש בשם המיוחד: (ב) ד"ה לשם ובי להתפלל הא דאמר רבי זו טו, י"ג נפקא לן ששליח צבור מזהיר אותן לצרך: כן קורא כהנים. אם שליח צבור כהן הוא קורא ומזהיר את חזריו העומדים לפניו להחזיר פניהם ולצרך את ישראל ואם ישראל הוא אינו קורא כהנים:

—

גליון הש"ס

גמ' הדתים לעמוד לשרת. מה דקשה הא גלותו קרא עלמו כפי עקב כתיב לעמוד לפני ה' לשרתו ולצרך בשמו. ע"י כספר זית רענן פ' עקב וכתובת שבות יעקב ח"ב סי' א'. ובסמ"ג ע"ג מנחה כ' כתב להימר ור' נתן נפקא ליה עמידה מדכתיב לעמוד לשרתו ולצרך בשמו עכ"ל ור"ע ותי מוספות מנחות דף קט ע"א ד"ה לא:

—

מוסף רש"י

בקטיגין. מסורת מאבותינו, מנהג מרבותינו (שרובן ה.)

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

כססו. ציו"ד הי"י: **צניונו**. צאל"ף דל"ת: **כנגד כסופוסה**. מפני שצריך נשיאות כפים כדאמרין צנרייתא בגמרא: **וזמקדש**. למעלה מראשיהם מפני שמצרכין את העם בשם המפורש ושכינה למעלה מקשרי ארבעותיהם: **שאין מגזיה למעלה מן הליץ את ידיו**. מפני שהשם כתוב עליו: **גמ' בנשיאות כפים**. שיגזיהו את ידיהם: **קשיא ליה לרבי יוסאן**. אהך גזירה שוה אי צגו"ש ילפת לה איכא למיפרך מה למלואים שכן קרצן ליצור כדכתיב (ויקרא ט) וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים וכו'ן של ליצור כדכתיב קחו שעיר עזים וגו' וראש חדש הוה כדכתיב ציוס החדש הראשון צאחד לחדש תקיס וגו' (שמות מ) והוא היה יוס שמיני למלואים כדתימא

צטרת עולם אותו היום נטל עשר עטרות: ר' נתן **אומר אינו לר"ך**. משום דכתיב ליה גו"ש מייתי ליה

בהקיסא: אף צניו בנשיאות כפים. ולא תיקשי תו שכן כ"ג דלין משיצין על ההקיסא: **וכפיז כל הימים**. ולא תיקשי לך תו ראש חדש ועבודת צבור:

ואיתקש צרכה לשירות. כלומר ואע"ג דצהאי קראי לאו צרכה כתיבא אלא שירות לעמוד לחדש בשם ה' הוא וצניו כל הימים איתקוש צרכה ושירות צקא אחרינא כדאמרין לעיל לשרתו ולצרך בשמו: (א) **בשם המיוחד**.

כסתו: צלל המקום ס"ד. וכי צלל מקום שם המיוחד נזכר הכתיב (שמות א) זה שמי וזה זכרי לא כשאני נכתב אני נקרא (פסחים דף ג.) ועוד וכי צלל מקום שכינה צהא ושורה דכתיב

בכל אליו והוא לא יחד מקום להזכרת השם: מסורס הוא. מהפוך. צלל המקום אשר אצא אליו צאהל מועד שצמדבר וצטיילה וצצית עולמים: **או אינו אלא אפילו פנים כנגד עורף**. שאין הליצור לריכין להסב פניהם לצד הכהנים: **לשנים קורא כהנים**. כשיש שם שני כהנים לצרך שליח צבור כשגמר צרכת הודאה קורא אותן כהנים והן הופצין פניהן שהיו הפוצין לצד הכינה להתפלל (ב) דהא אמרינן לקמנו(א) יהי רצון מלפניך שמהא צרכה זו כו': **אמור להם**. מקרא דלהם נפקא לן ששליח צבור מזהיר אותן לצרך: **כן קורא כהנים**. אם שליח צבור כהן הוא קורא ומזהיר את חזריו העומדים לפניו להחזיר פניהם ולצרך את ישראל ואם ישראל הוא אינו קורא כהנים:

משלחה

שם אוכיר את שמי והיכין אבוא אליך וברכתיו בבית הבחירה שם אוכיר את שמי בבית הבחירה תניא אידך כה תברכו את בני ישראל אין לי אלא בני ישראל גרים נשים ועבדים משוחררים מנין ת"ל ² אמור להם לכולהו תניא אידך כה תברכו ³ פנים כנגד פנים או אינו אלא פנים כנגד עורף ת"ל אמור להם כאדם לחבירו תניא אידך כה תברכו ⁴ בקול רם או אינו אלא בלחש ת"ל אמור להם כאדם שאומר לחבירו אמר אביי⁵ ⁶ בקטיגין לשנים קורא כהנים ולא אינו קורא כהן שנא' אמור להם לשנים ואמר רב חסדא בקטיגין כהן קורא כהנים ואין ישראל קורא כהנים שנאמר אמור להם אמירה משלחה

צרכה לשירות וגזי שירות אמר צפ"צ דצחיס (דף ג.) דיושב מחלל עבודה הילכך אף כהן צריך לחזור ולצרך כהן קורא כהנים וצרכת מה להלן בקול רם אף כהן קורא כהנים וצרכת מה להלן בכל לשון קרוב שאינו מגביה את ידיו למעלה מן הציץ ר' יהודה אומר אף כהן גדול מגביה ידיו למעלה מן הציץ שנאמר ¹ וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם: **גמ' תנו רבנן** ² כה תברכו ³ בלשון הקודש אתה אומר בלשון הקודש או אינו אלא בכל לשון נאמר כאן כה תברכו ונאמר להלן ⁴ אלה יעמדו לברך את העם מה להלן בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש רבי יהודה אומר אינו צריך הרי הוא אומר כה עד שיאמרו בלשון הזה תניא אידך כה תברכו ⁵ בעמידה אתה אומר כה תברכו כאן כה תברכו ונאמר להלן אלה יעמדו לברך מה להלן בעמידה אף כאן בעמידה ר' נתן אומר אינו צריך הרי הוא אומר ⁶ וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם מה להלן בנשיאות כפים אף כאן בנשיאות כפים אהרן את ידיו אל העם ויברכם כהן גדול וראש חודש ועבודת צבור אף כאן כהן גדול וראש חודש ועבודת ציבור ר' נתן אומר אינו צריך הרי הוא אומר ⁵ הוא ובניו כל הימים מקיש בניו לו מה הוא בנשיאות כפים אף בניו בנשיאות כפים וכתוב כל הימים ואיתקש ברכה לשירות ותניא אידך כה תברכו את בני ישראל ⁷ בשם המפורש אתה אומר בשם המפורש או אינו אלא בכינוי ת"ל ⁸ ושמו את שמי שמי המיוחד לי יכול אף בגבולין כן נאמר כאן ושמו את שמי ונאמר להלן ⁸ לשום את שמו שם מה להלן בית הבחירה אף כאן בבית הבחירה רבי יאשיה אומר אינו צריך הרי הוא אומר ⁹ בכל המקום אשר אוכיר את שמי אבוא אליך בכל מקום ס"ד אלא מקרא זה מסורס הוא בכל מקום אשר אבוא אליך וברכתיו

ונאמר להלן אלה יעמדו לברך. תימה אדרכה אימא ונאמר להלן ואכלת ושבעת וצרכת מה להלן בכל לשון כדאמר

לעיל (דף ג.) וי"ל דמסתברא ליה טפי למילף צרכת כהנים מצרכת הר גריזים דשתייהן מפורש

מפורשות שהיה היפך הקללות המפורשות ארור האיש לצרכה אצל לשון צרכת המזון אינה מפורשת צמורה: **ורב** יהודה אומר הרי הוא אומר כה. אצל לרבנן לא משמע להו עיכוצא כה אלא ככה:

קשיא ליה דר' יונתן. אינו לשון הצרייתא אלא לשון פי' הגמרא והי"ג לה כסיפרי ר' יונתן אומר אי כמה להלן וכו': **ובתיב בר הימים**. תימה אכתי עבודת יחיד מהיכא לן דאיתרבי דאיכא נשיאות כפים והא צלל הממונה צרכו צרכה אמת עבודת צבור כגון תמיד ונראה דודאי לצברי הכל אימעית עבודת יחיד מנשיאות כפים ור' יונתן נמי אגב שיטפיה נקט ליה ולא הוה נשיאות כפים צלל יוס אלא צעודת תמיד דמתנן צפ"ה דסדר תמיד (דף ג.):

לדאחר שנתנו איצרים על גזי כצט ומלחוס ירדו וצלו להן ללשכת הגזית אמר להן הממונה צרכו צרכה אמת והס צרכו קראו עשרת הדברות שמע והיה אם שמוע ויאמר וצרכו את העם ג' צרכות אמת וליצי ועבודה וצרכת כהנים והוא הדין בצמוקפין וצמתד של צין הערבים: **ואיתקש ברכה לשירות**. לעיל קאי דקאמר מקיש צניו לו אימא לענין שירות דוקא איתקוש להכי קאמר כיון דאיתקוש לשירות הוא הדין לצרכה דהא איתקוש צרכה לשירות: **אן אינו אלא בכינוי**. רצינו הלל פי' כספרי צניו כגון אל אלהים צבאות ולא מסתבר דהיכי תיסק אדעתא לצדושי קרא למימר יצרך אלהים צמוקס שם צן ארבע אותיות אלא צניו יש לומר כקריאתו צאל"ף דל"ת: **קרי' הוא אומר בב"ה המקום אשר אבא אריך וברכתיו**. הכי תני צספרי צלל מקום אשר אני נגלה שם תהא מוזכר את שמי והיינו דקמתמה הכא צלל מקום ס"ד וכי צלל מקום אשר אני מנחה שמי להזכיר דהיינו אפילו צגבולין תצרכו דצלל מקום אשר אצא אליך משמע אני צעלמי שיהא שם גילוי שכינה אלא מקרא מסורס הוא צלל מקום אשר אצא אליך שאני נגלה שם שם אני מנוך להזכיר שמי המיוחד לי והיינו דוקא צצית הצמירה והיינו דקתמי צספרי צלל מקום אשר אני נגלה שם תהא מוזכר את שמי ונראה דמוש הטעם נמנעו כהנים לצרך בשם המיוחד משמת שמעון הדליק כדאמרין צפרק טרף צקלפי (יומא דף לו.): לפי שלא זכו שזב לגילוי שכינה ונראה לר"י כהן צצירך צרכת כהנים צישיעה לא עשה ולא כלום הואיל ואיתקוש

לח.

לב א מיי פי"ד מהל' תפלה הלכה ג סמג עשין כ עוש"ע א"ח סי' קכח טעף יב ויצרכ אלפס פרק הקורא את המגילה דף רעד. וברא"ש שם עימון י"מ]:

לב ב ג מיי שם הל' ט: לד ד ה מיי שם הלכה יא וסמג שם עוש"ע שם סעף יד ויצרכ אלפס שם וברא"ש שם:

לד ו מיי פי"ה מהל' צ"ח מקדש הלכה טו ז:

לו ז ה מיי פי"ד מהל' נפלות כפים הלכה י יא [טוש"ע שם סעף יד]: לו ט מיי שם הל' ג ויא] יב סמג עשין כ עוש"ע: יא"ח סי' קכח טעף י:

לח י מיי שם הלכה יא טור ש"ע שם סעף יד:

לט ב מיי שם הלכה ח טוש"ע שם סעף י:

—

תוספות שאנין

מה משרת בעמידה אף מברך בעמידה י"מ דכותן בעל תשובה ראוי הוא לדוכן ולא מקשי' ליה לפסול עבודה דבהן שנשחמד דכתיב לא יקרב אלי לשרתני ותנן בפ' בתרא דמנחו' כהנים ששימשו בבית חזוני לא ישימו בירושלם הא בנבז ובבעון מותרין וכ"ש בזמן הזה לדוכן ואמר' נמי החתם הרי אלו כבעלי מומין ולא מצינו בשום מקום שבעל מום שפסול לדוכן אלא א"כ היו מומין שגבוליו שיעורם מסתכלין בו. אף בניו בנשיאות כפים ולא תקשי תו שכן כהן גדול דאין משיבין על ההיקש וכתוב כל הימים ואל תקשי לך תו ראש חדש ועבודת צבור ליה: לשנים קורא כהנים פי"ה כשיש שם שני כהנים לברך שליח צבור כשגמר ברכת הודאה (עד חזין מבית הכנסת) ל"ה:

א) [מנחות מד., ג] צרכות לה., א) לקמן מה.; ד) ר"ה לה., ה) פסחים פה.; ו) פרה פרק י' מ"ג, א) [א"יזו י"ח], א) [לעיל ע"א], ט) ט"ז,

תורה אור השלם

- ↑ וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי אֲבִרְבָם. במדבר ו' כז
- ↑ וְאֲבִרְבָהּ מִבְּרִכְיָךְ וּמִקְלָיִךְ אֲבִיר וּבְרַכְוֹ בְךָ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאֲדָמָה: בראשית י"ב ג
- ↑ וַיִּשָּׂא אֶתְרָן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרֶכֶם וַיִּרְדּוּ מֵעֲשֵׂת הַחַטָּאת הַזֹּאת וַיְהַעֲלֶה וַיְהַשְׁלֶמְהֶם: ויקרא ט' כב
- ↑ טוֹב עֵינָן הוּא וְיִבְרָךְ פִּי בְּתוֹן מַלְחָמוֹ לְדָל: משלי כ"ב ט
- ↑ כִּי חָנַם מִזְרָה תִּרְשָׁתָהּ בְּעֵינָי כָּל בְּעַל כְּנָף: משלי א' יז
- ↑ אֶל תִּלְחֶם אֶת הָרֶגֶם רַע עֵינָן תִּתְאָוֵר לְמַטְעֲמֶיהֶו: כי כמו שער בנפשו כן הוא אבל ושתה יאמר חך ילבו כל עקר: משלי כג ו-ז
- ↑ וְעַנְנֵי וְאָמְרוּ יָדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת הָרֶגֶם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ: דברים כ' ז

דברים כ' ז

מוסף רש"י

אם הבטחתו שנושא את כפיו וחוזר לתפלתו. כלומר אם בטוח הוא שאין דעמו מעורפת מלימת הצלור (ברכות ד.ד.). לא בא לידעו ופטורוהו בלא מוונות. והיינו ידעו לא שפטו, לא נהגו על ידעו שפטוניהו בלא מוונות והולך לנטט את הכירות ועל ידי כך נהגו (קטן חה.). והנחנוהו בלא לוייה. יחיד בלא תורה. והיינו ועיניו לא ראו (סם). עם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה. ואפי' שפטו כהנים כולל ברכה, פתח וטעמו לנטטה כאליו זה האוכל מיכר והשעיר צנפשו של זר עין וכן הוא לשון כתחנים השוערים (ויקרא כט). ומנחס זן סרוק פירשו לשון שיעור תמיד הוא משער כמה יאכל זה ועד למוונות הוצרך ולא היה לו וראה אחד נושא מוונות וזא לחוטפס ממנו לאונס רעזון ועמד זה עליו והרגו: בלא לוייה. תצורה שילך עמהם: שצדופס. דלחסי במללכתן ואין יכולין לבא: דלא לחסי. העומדין צצהכ"י אחורי הכהנים לא לחסי אלא שאין הצרכה הכהנה עליהם לעקור רגליהם ולבא לפני הכהנים להיות מתצרכים פנים כנגד פנים כדת הלכך אינס ככלל צרכה כדלחמ"י^[כ] מה תצרכו פנים כנגד פנים: מצירסא דשחורי. לשון צירה. שחורי מקום: אישתייר צי עשרה. מקלמתן עוליין לדוכן והעשרה עויין אמן. לא אישתייר צי עשרה לא חשיב לצרכה והצו

כל בהן שאינו עושה לדוכן עובר בשלשה עשה. וירושלמיצנמכת נזיר פרק כהן גדול מהו שיטמא אדם לנשיאת כפים אחוי דר' אבה בר כהן אמר קמיה ר' יוסי צסס ר' אחא מטמא כהן לנשיאת כפים שמע ר' אחא ואמר אנה לא אמרי ליה כלום חזר ואמר או דילמא לא שמע מיניה אלא כיון דלמר ר' יהודה בר פזי צסס ר"א כל כהן שעמד צצהכ"י ואינו נושא את כפיו עובר צצה עשה וצבר למימר שמתות עשה דומה למנות ל"ת אמר אנה לא אמריית ליה אייתוניה ואנה מלקי ליה ט' ור' אבהו הוי יתיב וממני צצי כנישתא דקיסרין והוי תמן מיתנא ואחא עונתא דנשיאת כפים ולא שאלון ליה^[כ] אחא עונתא דמיילא כפיים לא שאלתון לי ועל מיילא אחון שאלון כד שמעון כן הוה כל חד וחד מננהון משמע גרמיה וערק:

הא דסליק לפרקים. ה"ה אי לא סליק אלא דמחזיק נפשיה ע"י מתנות כהונה כמו שאמר צפרק הורוע (מולין דף קג.) אמר אביי מריש הוה חטיפנא מתנתא וכו' עד משקל נמי לא שקילנא לצר ממעלי יומא דכיפורי לאחזוקי נפשי צצהוי ולפרוס ידיה אנסי ליה עיניה: הא דאניסי הא דלא אניסי. צסוק מסכת ר"ה (דף לה.) אמרי דדוקא הני שצצדות לחסי אצל הני דקיימי צמתא לא לחסי: **מחיצה מאי**. י"ל דדוקא דלא לחסי קמצעיא ליה אצל צדלחסיי פשיטא דמי גרע מלחמיה שצצדות וא"ת אי לא לחסי האחאי עדימי מעס שחורי הכהנים אלא הפסק מחיה י"ל עם שחורי הכהנים מראין צעלמן כאליו אין הצרכה חצוזה צעניהס דכתיב אמור להם פנים כנגד פנים והן עומדים אחורי עורף אצל צהפסק מחיה כיון דלא קיימי אחורי עורף לאו מילתא היא דלא חוינן דקפיד קרא צרה. מההיא דסוק מס' ר"ה (דף לה.) משמע דה"ה לתפלה והכי משמע נמי צפרק כיצד לולין (פסחים דף פה.): דתנן אצר צילה מקלמת לחון מן האגף ולפנים כלפנים מן האגף ולחון כלחון אמר רב וכן לתפלה ופליגא דר' יהושע זן לוי דלמר רבי יהושע זן לוי אפי' מחיה וכו' מדקא פטיע סתמא דגמי ממילת' דריצ"ל ש"מ דקיימא

משלהם תהא והילכתא כוותיה דאביי יולית הילכתא כוותיה דרב חסדא: (סימן מתאו"ה לברכ"ה דוכ"ן בעבוד"ה כו"ס מכי"ר נהג"ה בעגל"ה): אמר ר' יהושע בן לוי מנין שהקב"ה מתאוה לברכת כהנים שנאמר וַיִּשְׂמוּ אֶת שְׁמוֹ עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ואני אברכם ואמר רבי יהושע בן לוי ככל בהן שמברך מתברך ושאינו מברך אין מתברך שנאמר וַאֲבִרְבָהּ מִבְּרִכְיָךְ ואמר ר' יהושע בן לוי ככל בהן שאינו עולה לדוכן עובר בשלשה עשה כה תברכו אמור להם ושמו את שמי

רב אמר חוששין שמא בן גרושה או בן חלוצה הוא ולא פלוגי הא דסליק לפרקים הא דלא סליק לפרקים ואמר ר' יהושע בן לוי יכל בהן שאינו עולה בעבודה שוב אינו עולה שנאמר וַיִּשָּׂא אֶהָרֶן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים מה להלן בעבודה אף כאן בעבודה אינו והא ר' אמי ורבי אסי סלקי רבי אמי ורבי אסי מעיקרא הוו עקרי כרעייהו ממטא לא הוה מטו התם וכדתני ר' אושעיא הלא שנו אלא שלא עקר את רגליו אבל עקר את רגליו עולה^[כ] ותנן נמי יאם הבטחתו שנושא את כפיו וחוזר לתפלתו רשאי והוינן בה הא לא עקר אלא דגד פורתא הכא נמי דעקר פורתא ואמר ריב"ל אין נותנין כוס של ברכה לברך אלא לטוב עין שנאמר טוֹב עֵינָן הוּא יבורך כי נתן מלחמו לדל אל תיקרי יבורך אלא יברך ואמר ר' יהושע בן לוי מנין שאפי' עופות מכירין בצרי העין שנאמר כִּי חָנַם מִזְרָה הרשת בעיני כל בעל כנף ואמר רבי יהושע בן לוי כל הנהגה מצרי העין עובר בלאו שנאמר אֶל תִּלְחֶם אֶת לֶחֶם רַע עֵינַי וגו' כי כמו שער בנפשו כן הוא אכול ושתה יאמר לך וגו' רב נחמן בר יצחק אמר עובר בן לוי אין עגלה ערופה באה אלא בשביל צרי העין שנאמר וְעֵינֵינוּ ואמרו ידעו לא שפכו את הדם הזה וכו' על לבנו עלתה שוקני ב"ד שופכי דמים הם אלא לא בא לידעו ופטורוהו

ולא ראינוהו והנחנוהו לא בא לידעו ופטורוהו בלא מוונות לא ראינוהו והנחנוהו בלא לוייה אמר אדא א"ר שמלאי יבית הכנסת שכולה כהנים כולן עוליין לדוכן למי מברכין אמר ר' זירא לאחיהם שבשדות איני^[כ] והתני אבא בריה דרב מנימין בר חייא העם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה לא קשיא מהא דאניסי הא דלא אחיסי והתני רב שימי מבירתא דשיחורי בית הכנסת שכולה כהנים מקצתן עוליין ומקצתן עויין אמן לא קשיא מהא דאישתייר בי עשרה הא דלא אישתייר בי עשרה גופא תנא אבא בריה דרב מנימין בר חייא עם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה פשיטא אריכי באפי גוצי לא מפסקי תיבה לא מפסקא מחיצה מאי ת"ש^[כ] דאמר רבי יהושע בן לוי אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים איבעיא להו צדדין מהו אמר אבא מר בר רב אשי ת"ש דתנן גתכוון^[כ] להוות לפניו והוה

לחודייהו הילכך כולן עוליין ומצרכין לחמיהם שצצדות: אריכי צאפי גוצי לא מפסקי. זין כהנים מהיות כלל צרכה דלס כן אין לדבר סוף:

משלהם סהא. אזהרה זו הכהנים זיהירו: ושמו אס שמי. תלה הכתוב הדבר צהן להיות צרכה זו שימת שמו על עמו ולא עשאה לורך ישראל אלא לורך מקום: ואצרכה מצריך. דאליו ואני אברכם אישראל קאי כר"ע דלמר צאלו טריפות (מולין דף מט.) למדנו צרכה לישראל

מפי כהנים מפי הגבורה לא למדנו כשהוא אומר ואני אברכם הוי אומר הכהנים מצרכים את ישראל והקצה מסכים על ידס: לפרקים. צחגיס וצמועדיס: שאינו עולה צצבודה. קודס סיסיס שליט צצור רנה לריך לעלות על הדוכן: וירד מעשות. אלמא צצוד עבודה צידו ציך ולח"כ וירד מעשות אלמא השמא הוה דגמר: מעיקרא הוו עקרי כרעייהו ממקומן צצבודה אצל רחוק היה מקומן מן הדוכן ולא מטו עד דגמרה צצכת העבודה: וסנ נמי. צצרכות אס הצטמתו כו'. רישא הכי איתא העובר לפני המיבה לא יענה אמן אחר הכהנים מפני הטירוף ואס אין סס כהן אלא הוה לא ישא את כפיו שלא מיטרף דעמו צצונו לתפלתו ולא דע להמחיל מיד צציס שלוס ואס הצטמתו השוה מלומד דצבר ולא מטרף דעמו נושא את כפיו וחוזר לתפלתו: רשאי. לישא את כפיו: והא לא עלה צצבודה.

אלא דעקר פורתא וש"מ סגי צצהי שעוקר מעט רגליו לילך לצד הדוכן צצבודה: לצדך. צהמ"ז: לטוב עין. שונאי צצט וגומלי חסד צצמונין: מכירין צצרי עין. ואין אוכלים משלהם: כי חנס מזורה הרשע. לעיל מיניה משמע צצרי עין נאצרה לרס וגו' כל הון יקר נמלא וגו'. כי חנס מזורה הרשת לשון יצורה על נוהו גפרית"י. כך דרסס של יצידים לצרות חטים ושוערים צצרתס כדי שיצואו העופות לאכול ואלו כרי העין חנס מאצדין מוונות שזרין צצרתס צעימי כל בעל כנף שאף הן מכירין צהן ואין נהיין ממוזותיהן: כי כמו שער צנפשו. שער זה על כרתו לשון פעל הוא ונקודתו מוכחת עליו שחליו קמץ וחליו פתח וטעמו לנטטה כאליו זה האוכל מיכר והשעיר צנפשו של זר עין וכן הוא לשון כתחנים השוערים (ויקרא כט).

ומנחס זן סרוק פירשו לשון שיעור תמיד הוא משער כמה יאכל זה ועד למוונות הוצרך ולא היה לו וראה אחד נושא מוונות וזא לחוטפס ממנו לאונס רעזון ועמד זה עליו והרגו: בלא לוייה. תצורה שילך עמהם: שצצדופס. דלחסי במללכתן ואין יכולין לבא: דלא לחסי. העומדין צצהכ"י אחורי הכהנים לא לחסי אלא שאין הצרכה הכהנה עליהם לעקור רגליהם ולבא לפני הכהנים להיות מתצרכים פנים כנגד פנים כדת הלכך אינס ככלל צרכה כדלחמ"י^[כ] מה תצרכו פנים כנגד פנים: מצירסא דשחורי. לשון צירה. שחורי מקום: אישתייר צי עשרה. מקלמתן עוליין לדוכן והעשרה עויין אמן. לא אישתייר צי עשרה לא חשיב לצרכה והצו

מ א מיי פ"ד מהל' נשיאות כפים ה' ח סמג עשן כ טושי"ע א"ח ס' קנה סעף י:

בא ב מיי שס פט"ז ה' יב [טור א"ח ס' קנה] וברכ אלפס פרק הקורא את המנינה דף רעד. ונלח"ש שס סימן צ:]

בב ג מיי שס סמג שס טושי"ע א"ח ס' קנה

בג ד ה מיי שס ה' יא טושי"ע שס סעף ח: גדר ו מיי שס ה' י סמג שס טושי"ע שס סעף כ:

בד ז מיי שס פט"ז ה' ט סמג שס טושי"ע שס סעף כה:

בו ח ט מיי שס ה' ח טושי"ע שס סעף כד: בו י מיי שס הלכה ט טושי"ע שס סעף כה:

בח כ מיי שס ה' ח טושי"ע שס סעף כ:

בט וסמג טה סעף כ:

בז [מיי פ"י מהל' פרה

דלומה ה' ז:]

תוספות שאנין

ח"ש דא"ר יהושע בן לוי אפי' מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמי' וקשה דלענין מה מירי אי לענין צירוף קשה מדאמרין פרק כל גנות ציבור בקטנה ויחיד בבדולה אין מצטרפין וא"כ פליג עליה דר' יהושע בן לוי ולענין לצאת בו ידי חובתו א"ר יהושע בן לוי דאפי' מחיצה ברזל וכו' אבל לעולם אינו מצטרף וא"כ הכי קאמר רב התם וכן בתפלה פרק אין צולין גבי פסח הנאכל בחבורה מן האגף ולפנים כלפנים מן האגף ולחון כלחון אגף היינו משוקף ואמר רב עולה וכן לתפלה והיכי קאמר רב שלא בא ידי חובתו והתנן היה עובר אחורי בית הכנסת ושמע קול שופר או קול מנילה אם כוון לבו יצא ופרי' ההתם עובר אחורי בית הכנסת ושמע קול שופר או חובתו אבל לענין דבר שבקדושה צריך כיון קדיש וברכו וקדושה לדון זה אמר רב דמפסקת:

א) י"ל דלא בני עשרה שפיר לא יד"ס אצל לענין דבר שצדקושה לדרך עשרה כוון וכו'.